

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. március 15.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

ISTEN PRÓBÁJA MÁRÁNÁL

Alapige: 2Móz 15,22-27

Ennekutánna elindította Mózes az Izráelt a veres tengertől, és menének Súr puszta felé; három napig menének a pusztában és nem találának vizet. És eljutának Márába, de nem ihatták a vizet Márában, mivelhogy keserű volt. Azért is nevezzék nevét Márának. És zúgolódik vala a nép Mózes ellen, mondván: Mit igyunk? Ez pedig az Úrhoz kiáltott, és mutata néki az Úr egy fát és bevetette azt a vízbe, és a víz megédesedék. Ott ada néki rendtartást és törvényt és ott megkísérté. És monda: Ha a te Uradnak Istenednek szavára hűségesen hallgatsz és azt cselekszed, a mi kedves az ő szemei előtt és figyelmezel az ő parancsolataira és megtartod minden rendelését: egyet sem bocsátok reád ama betegségek közül, amelyeket Egyiptomra bocsátottam, mert én vagyok az Úr, a te gyógyítód. És jutának Élimbe, és ott tizenkét forrás volt és hetven pálmafa; és tábort ütének ott a vizek mellett.

Imádkozzunk!

Magasztalunk téged mennyei Atyánk, hogy nemcsak a mi személyes életünk, gyülekezetünk, hanem nemzetünk, hazánk előmeneteléről, ki- és bejövételéről is gondoskodtál – ahogy a zsoltárban is énekeltük. Köszönjük Urunk, hogy most nemzeti ünnepünkön együtt lehetünk a te jelenlétben és szeretnénk hálát adni neked az előttünk járók hűségéért és hitéért. Köszönjük azt az áldozatot, amit meghoztak értünk is. Szeretnénk arra kérni, hogy a magunk helyén mi is hadd tudjunk és akarjunk áldozatot hozni, hogyha ez segít másokat, családunkat, a körülöttünk élőket. Kérünk arra Urunk, ha mindenki más elveszítené is a hitét, reménységét, lehessünk mi olyan hívő nép, akik előre mutatnak, akik rád mutatnak. Köszönjük Urunk, hogy veled mindenképpen, a legnagyobb nehézségek között is, mindig van megoldás. Kérünk téged arra, hogy most is szóljon hozzánk a te igéd, mint személyes üzenet, az ismerős történet is hadd legyen üzenetté. Köszönjük Urunk, hogy a te kegyelmed ezt munkálja is. Megvalljuk Urunk, hogy a te jelenléted és szavad nélkül senkik és semmik vagyunk, napról napra szükségünk van a te kegyelmedre, hűségedre, amit te az Úr Jézusban ígértél is nekünk. Lelked által munkáld mindezt, kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

A héten hallottam az Inforádióban azt a hírt, hogy Angliában különösképpen Dél-Angliában megtiltják a locsolást, mert most már két esztendőn át aszályos tél volt Európa azon részén. Azon a helyen annyira kevés a víz, olyan alacsonyan van a vízszint, hogy nem lehet locsolni sem. Egyből eszembe jutott, hogy nálunk a híradások mindig arról beszélnek, hogy milyen harc lesz majd az ivóvíz készletért és egyáltalán nem kis kérdés, hogy a következő esztendőkből lesz-e tiszta ivóvíze a magyar népünknek is. Akkor olvastam a napi csendességemben a pusztai vándorlás történetének ezt a részét.

Érdekes, hogy amikor Isten kiszabadítja a népet Egyiptomból, és elindítja a vándorlás eredetileg rövid időszakát, akkor a legelső dolog, amiben Istennek tetszik megpróbálni az ő népét, és így készíteni az ígéret földje elfoglalására, az éppen a vízhiány kérdése. Azt jutott eszembe, én nem tudom, hogy viselkednék, hogyha hosszabb ideig kellene szomjasnak lennem, mert amikor az ember szomjas, akkor nemcsak testileg, de lelkileg is keményen tud szenvedni. Hátha még a társai szükségét is látja. Izrael népe tapasztalata bármikor a mi személyes élettapasztalatunk is lehet a szó szoros értelmében is. Ezért fontos, hogy amikor éppen valami napi szükség hiánya jellemzi Isten népét, vagy a hívő embert, akkor hogyan viselkedjen.

Ebben a történetben teljesen új üzenetté lett, még bibliaismereti alkalmakkor sem vettem észre, hogy itt Isten próbája van az ő népe előtt. Hallottuk ezt a kifejezést: „és ott megkísérté”, azaz megpróbálta a népét. Mit jelentett Isten népe számára a márai, a keserűvízi történet próbája?

Emlékszünk, hogy a 15. rész megelőző szakasza, azt a szabadítás éneket mondja el, amit minden valószínűség szerint Mózes költött, de amit aztán az egész nép magáévá tett és amit a legvégén Mózes nővére, Miriám vezetésével az asszonyok még dobos tánckísérettel is énekelt, hogy Isten milyen hatalmas és mekkora szabadító. A szabadítás éneke szólt az Úrról, arról a győzelemről, amit a Vörös-tengeri átkelés során aratott, arról a győzelemről, amit Isten az ő népének majd az ígéret földje elfoglalásakor adni fog. Ez az ének nemcsak a múltra, tehát a Vörös-tengeri átkelésre vonatkozik, hanem a pusztai vándorlás Ígéret földje elfoglalására is, és a leginkább azzal lehet aláhúzni, hogy a Jelenések könyve 15. részében ezt az éneket a mennyei dicsőség, a mennyei Ígéret földje, vagy az új ég és új föld dicsőséges ígéret földje beteljesedésének énekeként is énekelik. Mózes énekét zengi a mennyei dicsőségben a sereg a Jel 15 leírása szerint. Tehát ez a szabadítás ének nemcsak a szó fizikai értelmében, hanem lelki értelmében is az ígéret földje biztos győzelmét hirdeti Isten népének, nekünk is. Azért, hogy ez az ének és ennek az üzenete megvalósulhasson és minden más, amit Isten ígért, ezért kellett elindulni, elindította Mózes Izrael fiait, Izrael népét ezek után és azt várhatnánk, hogy a pusztai vándorlás néhány hetes, illetve legfeljebb néhány hónapos eltöltése után, a Sinai-hegyi találkozás után beteljesedik mindaz, amit a nép itt dicsőségesen énekel Mózes vezetésével.

Tehát boldogan indulnak el, azzal a hittel, hogy az Úr hívta őket és vezeti a felhő és tűzoszlopban ott van velük Isten és elindulnak Isten útján, a pusztai vándorlás útján. Jól tudták, hogy a pusztai vándorlás még nem az ígéret földje és azt is, hogy nem könnyű körülmények várnak rájuk ennek során. Ahogy mi is Isten népeként tudjuk, hogy ez a földi út még nem az ígéret földje, nem a mennyben vagyunk, semmiképpen sem az új égen és új földön. Ahol nehézségek, hétköznapi szükségégek adódhatnak akár, mert a bűneset utáni világ időszakában élünk. Ezért mindenképpen

szomorú a történetben az a folytatás, hogy három nap eltelte után – ma az információs társadalomban három nap nagyon hosszúnak is tűnhet – de abban az időben semmiképpen sem tűnt hosszú időnek. Három nap telik el és oda a szabadulás bizonyossága, a szabadítás énekének a boldogsága, hihetetlen keserűség – a szó lelki értelmében is – ez a víz nemcsak fizikai értelemben keserű, hanem a helyzetük miatt elkeseredetté vált Isten népe lelkileg. Teljesen maguk alatt vannak és itt található legelőször az a kifejezés, amely szomorúan jellemzi végig a pusztai vándorlás népet, zúgolódnak.

A történetet olvasva itt vettem észre, hogy én korábban mindig úgy beszéltem erről a történetről, hogy szomjaztak, de ez itt nincs leírva, csak a későbbiekben ott, amikor Isten vizet fakaszt nekik Mózesen keresztül. Itt csak annyit olvasunk, hogy három napja nem találtak vizet és amikor találtak, az keserű, azaz ihatatlan volt és a nép elkezd zúgolódni Mózes ellen.

A zúgolódás az ősi nyelven azt is kifejezi, hogy az ember saját magát is belehergeli abba az érzésben, amiben éppen lelkileg szenved. Nemcsak magát, hanem másokat is, az itteni állítmánynak visszaható jelentése van. Mindenképpen egyre jobban belehergelik magukat ebbe a zúgolódó cselekvésbe, morgolódásba a vezető, Mózes ellen. Itt nem olvassuk, hogy az Úr ellen, az majd a folytatásban jön elő. Itt még csak a vezető ellen zúgolódnak, mit igyunk. Azonban miközben Mózesre haragszanak és morgolódnak ellene, aközben, mivel ő az Úr választott vezetője, ez valamilyen módon az Urat is érinti, főleg azért, mert olvastuk Istenről, hogy „ő megkísérté az ő népét”.

A zúgolódás szerepel ebben a történetben, aztán a manna történetben is, majd a kősziklából való vízfakasztás történetében, és találkozhatunk Mózes IV. könyvében is vele, amikor nem akarnak bemenni az ígéret földjére. A Kórah fiai lázadás miatt is sokféle lelki, fizikai harc idején. Sőt még ez a zúgolódás akkor is jellemzi őket, amikor az ígéret földjén vannak, már tapasztalják a győzelmeket, de amikor a vezetők a gibeoniták csalárdsága miatt szövetségre lépnek az egyik kánaáni néppel és Izrael fiai ezáltal zúgolódnak a vezetők és az Úr ellen.

Ebben a történetben a zúgolódásuk oka, hogy már három napja nem találtak vizet és amikor találtak, az ihatatlan volt. Természetesen el lehet mondani, hogy talán már három napja szomjaztak, de ez a leírásban nem szerepel egyértelműen. Az is lehet, hogy még volt víz tartalékuk, hiszen csak három napja jöttek el a Vörös-tengertől. Gondolhattak arra, hogy a víz tartalékuk hamarosan el fog fogyni és jó lenne már találni iható vizet, ahonnan ki tudják egészíteni a tartalékukat. Ha ez történt, akkor már a jövőre nézve kezdtek el a jelenben morgolódni, zúgolódni, mert a jelenben éppen egy olyan helyzet adódott, amikor a jövőben sem lesz valami. Így a jövő valamilyen negatív lehetősége miatt már most zúgolódom.

Ennél sokkal kedvesebb és szebb kifejezés, amit az Úr Jézus használt; aggodalmaskodás. Hála az Úrnak, hogy itt a zúgolódás ennél sokkal súlyosabb. Tehát a történetben itt nem az aggodalmaskodásról van szó hanem ennél sokkal súlyosabbról, amikor a vezető ellen morgolódik, zúgolódik a nép. Elkeseredettek, nemcsak a gondolkodásuk, hanem a szavuk is. Azért, mert a láthatókra tekintenek, a jelen látható problémájára, vagy a lehetséges jövő látható nehézségére.

Isten Lelke Pál apostolon keresztül a Korintusi második levélben azt mondja: hitben járunk, nem látásban. De amikor a pusztában három napja nem találunk vizet, és amikor találunk, akkor az ihatatlan, akkor a hívó ember is könnyebben tekint a

láthatókra. Fontos, hogy valamilyen ponton ez napi szükségletet jelent. Mintha az Úr nem lenne velük, mert a napi szükséglet olyan nagy szükséglet lett hirtelen. Mintha nem lenne ott felhő, vagy a tűzoszlop, attól függően, hogy nappal vagy éjszaka van. Mintha nem lenne velük az az Úr, aki a Vörös-tengernél is hatalmasan cselekedett és akiről énekeltek is, aki megtartó Isten és milyen nagy szabadító. A szabadításban tudtak bízni, átérték annak örömét, de a hívő életük fizikai és lelki értelmében is, a hétköznapi megélésében nem hitben járnak, hanem a láthatókra néznek Izrael fiai is. Nem arra tekintenek aki megtartó Úrként van ott velük, hanem arra, hogy nincs víz.

A pusztában fontos vizet találni, mert ez olyan napi szükséglet, amit ha nem elégitenek ki, akkor meghalhat az egész nép. De az biztos, hogy ebben a történetben a zúgolódásuk hitetlenségből fakad. Mit tesz az Úr? „És ott megkísérté”, azaz megpróbálta a népet Isten. Mózes az Úrhoz kiáltott „és mutata néki az Úr egy fát és bevetette azt a vízbe, és a víz megédesedék. Ott ada néki rendtartást és törvényt és ott megkísérté. És monda: Ha a te Uradnak Istenednek szavára hűségesen hallgatsz és azt cselekszed, ami kedves az ő szemei előtt és figyelmezel az ő parancsolataira és megtartod minden rendelését: egyet sem bocsátok reád ama betegségek közül, amelyeket Egyiptomra bocsátottam, mert én vagyok az Úr, a te gyógyító.”

Hogy jön az Úr gyógyító cselekedete, Egyiptom betegségei gondolat ahhoz, hogy mit igyunk? A betegség és esetleges szomjúság érzet nem szokott egyforma probléma lenni. Mit akarhatott Isten itt a népnek elmondani? A nép viselkedéséből nem az derül ki, hogy nem hallgattak volna az Úrra itt, azért mennek ezen az úton mert hallgatnak rá, követik őt, csak éppen a napi szükséglet helyzetet látva, illetve a lehetséges napi szükséglet helyzetet a jövőben figyelve, úgy érzik, hogy zúgolódnunk kell. Ezért magyarázat az, hogy ott megkísérté, megpróbálta Isten őket. Azért kerültek ebbe a helyzetbe, mert három napja nem találtak semmit, amikor találtak, az keserű víz volt, mert Isten már ezzel az élethelyzettel is szerette volna a népet megpróbálni.

A kísérteni és a megpróbálni kifejezés Istenre vonatkoztatva ugyanazt jelenti. Azt látjuk, hogy a háttérben az van, hogy az Úr meg akarja próbálni a népet. Ez abban is hangsúlyosan látszik, hogy Isten nem sokat törődik azzal, hogy csodat tegyen, Mózesnek mondja mit tegyen, megtörténik a csoda, de ami igazán fontos, az ezután jön, hogy Isten mire akarja őket megtanítani. Tehát a történetben nem annyira a márai csoda a hangsúlyos, hanem az, hogy az Úr megpróbálni akarja őket és arra tanítani, hogy a pusztai vándorlás során is mind végig higgyék, hogy ők hűséggel ragaszkodhatnak az Úrhoz, az ő szavához és hogy az Úr mint gyógyítójuk velük van és mindenképpen segít nekik.

A csoda is része annak, hogy az Úr meg akarta őket próbálni. A 25. versben található „és mutata neki az Úr egy fát” kifejezés is ugyanolyan szótóbból fakad, mint a tóra, a törvény. Ez is azt hirdeti, hogy Isten valójában nem a csodatétellel törődik igazán, hanem a csoda végrehajtásának a menetében is, olvasva a régi szöveget, azt kell látni, hogy itt az Úr szaváról, a törvényéről van szó. A törvény szó jelentése ugyanis atyai vagy anyai útmutatás. A tóra arról beszél, hogy a hétköznapi életben, szükséglet helyzetekben mi Isten atyai útmutatása, mit tegyen a hívő ember, vagy a hívő nép, amikor éppen szükséglet helyzetbe kerül. Itt Isten egyszerűen mondja Mózesnek, megmutatja neki a fát, amit dobjon bele a vízbe és megédesedik a víz. Ezután Isten törvényt adott nekik és rendtartást és megkísérti őket.

Tehát továbbra is hangsúlyoznunk kell, ott van az Úr próbája. A próba, vagy kísértés már Mózes első könyvében is olvasható volt, amikor Ábrahámnak egy igen

komoly napi szükséghelyzete adódott, amikor az volt a kérdés, jobban szereti-e a fiát Istenénél. Ez nem egy napi szükséghelyzet valójában, hanem egy rendkívüli próba, rendkívüli kísértés. De ha belegondolunk, mégis csak egy hétköznapi szükség kérdése, hogy jobban szeretem-e a gyermekemet vagy az unokámat az Úrnál. Ez a hétköznapi szokott eldőlni. Az Isten iránti szeretet megmutatkozik-e a könnyebb vagy nehezebb hétköznapi élethelyzetekben.

A történetben a szükséghelyzet valamilyen vízhiány a jövőre, vagy a jelenre nézve. Szükségem van, valószínűleg szomszédok voltak, valószínű szomszéd vagyok, mit igyunk. De a történetben mégis az a döntő, hogy Isten mire akar megtanítani.

Az 1Kor 10,10-ben Isten Lelke az apostolon keresztül abban akarja inteni az újszövetségi hívő népet, hogy tanuljon Isten ószövetségi népe pusztai vándorlása során átélt tapasztalataiból és arra figyelmeztet, vigyázzunk, mi ne legyünk bálványimádók, ne zúgolódjunk; „se pedig ne zúgolódjatok, miképpen ő közülük zúgolódtak némelyek, elvesztek a pusztító által.” Itt a kijelentés egy későbbi zúgolódásra utal, amikor a nép viselkedése már jobban bedurvult a napi szükséghelyzet problémája miatt. De az újszövetségi kijelentés mindenképpen figyelmeztet, veszélyessé válhat a zúgolódás, hogyha a próbában, a kísértésben Isten népe nem tud vagy nem akar hittel megállni.

A csoda végbement, az a kérdés, hogy tanulnak-e belőle, illetve komolyan veszik-e az Úr szavát. Amikor az a kérdés, mit igyak, vagy ha nem a vízhiánnyal van problémánk, milyen napi szükségletünk lehet az életünkben, ahol őszintén megkérdezi a mai hívő ember, vagy hívő nép, hogy most mi legyen. A Pasaréti gyülekezetben vannak, akik ugyanúgy küszködnek a lakás problémával, az eladósodással, mint a nem hívők; mi lesz a lakással, mi lesz velünk. Akinek nincs munkája, az őszintén kérdezheti, hogy mi lesz a munkájával, lesz-e munkája. Lehetne tovább sorolni azokat a szükségeket, amelyekkel kapcsolatban Isten egyértelműen mondta, hogy ő betölti minden szükségünket.

Amikor azonban hiányt érzünk és az Úr próbája miatt engedi ezt a hiányérzetet, hogy valami nincs, amivel kapcsolatban úgy érezzük, hogy fontos lenne – akár jelenleg, akár a jövőre nézve – akkor kérdés, hogy, de mi az Úr szava. A hiányt érezzük, talán fájdalmasan ki mondjuk, esetleg zúgolódunk is – mások miatt, mások ellen, még az Úr ellen is –, a kísértés, vagy a próba jellege azonban ebben a történetben azt hirdeti, hogy az Úr akkor is valamilyen céllal és tervvel munkálja az ő népe nehéz élethelyzetét mindenkor, mert a bizalmát akarja erősíteni.

Ha Isten népe az Ígéret földjén lenne, akkor nem kellene zúgolódnia, ott van víz, ennivaló, ott mindenük megvan. De még nincsenek ott és ezért lehet a próba jellege a szükség hiánya. Isten azonban azt mondja, nem az a kérdés, hogy kielégül-e vagy sem a szükség hiánya, hanem, hogy ő mit mond és ahhoz ragaszkodtok-e hűséggel. Itt mondja ki: „Nem bocsátok ki rátok ama betegségek közül egyet sem, amit Egyiptomra bocsátottam, mert én vagyok az Úr, a te gyógyítód.”

Történhet csoda is, Isten megoldhat mindenfajta szükséghelyzetet egy pillanat alatt. Ebben a történetben megoldotta, de akkor sem azon van a hangsúly, hogy mi történt velük, hanem az, hogy Isten mire akarta őket megtanítani. Ragaszkodtok-e a szavamhoz? Az „Egyiptom betegségei” kifejezés a tíz csapásra utal. Isten a tíz csapás során az egyiptomiakat és a fáraót is nagyon keményen ítélte, és azt mondja itt, hogy én nem bocsátok rátok egyet sem ama betegségek, bajok közül. Tehát azt mondja, hogy ti az én népem vagytok, nem tapasztalhatjátok meg sohasem azt, amit az én ellenségemnek a fáraó keménysége miatt át kellett élnie.

ISTEN PRÓBÁJA MÁRÁNÁL

Ezt azért kell kiemelni a történetből, mert amikor valami szükségünk van, valami nincs, amit nagyon szeretnénk, hogy legyen, vagy éppen betegség és baj van, akkor a hívő ember is hajlamos arra gondolni, hogy azért, mert Isten büntet. Oda tudunk tenni ilyenkor olyan bűnöket is, ami miatt jogosnak is tűnik Isten büntetése. De ez a történet azt mondja, hogy ez nem büntetés, hanem az Úr próbája, az Úr kísértése. Az 5Móz 7,15-ben Isten igéje aláhúzza: „És távol tart az Úr tőled minden betegséget és Egyiptom minden gonosz nyavalyáját, amelyeket ismersz, nem veti azokat terád, hanem mindazokra, akik gyűlölnek téged.” Lehet, hogy az Egyiptomot ért csapások, bajok, betegségek jelentkeznek fizikai módon Izrael népén is, de Isten azt ígéri, hogy azok nem az egyiptomi bajok és betegségek, mert én az Úr a te gyógyítód vagyok. Lehet, hogy a nem hívőkhöz, vagy az Istent gyűlölőkhöz hasonlóan ti is valamiben hiányt szenvedtek, de az nem az Egyiptom elleni csapások sora, mert ti az én népem vagytok.

Az 5Móz 28,27-ben amikor Isten arról beszél, hogy milyen áldás vagy átok következik az ő népére, attól függően, hogy ragaszkodnak-e hozzá, hallgatnak-e rá vagy sem, akkor sajnós az átkok kihirdetésénél Isten mégis figyelmezteti a népet: „megver téged az Isten Egyiptom fekélyével, varral és viszketegséggel, amelyekből ki nem gyógyítható”, és tovább sorolja, hogy mi mindennel verhet meg az Úr. Akkor mégis utolérheti Izrael népet Egyiptom baja, betegsége? Akkor Isten ellent mond magának? Ugye érezzük, hogy nem erről van szó. Amikor az áldás és átok elhangzik, akkor a nép hitét és engedelmisségét akarja Isten felelőssé tenni számukra és ekkor mondja, hogyha nélkülük éltek, ha nem az én népemként éltek, akkor annak meg lesz a következménye a életetekben.

Tudjuk, hogy Izrael népe élete történetében voltak ilyen időszakok, amikor a király és a nép is elfordultak az Úrtól. Akkor voltak súlyos csapások, de az már az Ígéret földjén volt, amikor a nagy jólét során elfeledkeztek az Úrról. Itt a pusztai vándorlás során Isten népe kénytelen ragaszkodni az Úrhoz, mert a napi szükségek közepette kénytelen megtanulni, hogyha nincs az Úr segítsége, megszabadítása, akkor nem tudnak megmaradni. Volt, amikor Isten kígyókat küldött rájuk. Aztán amikor az első nemzedékek tagjai nem akartak bemenni az Ígéret földjére, maga Mózes sem mehetett be, engedetlenségüknek súlyos következményei lettek, de nem váltak Egyiptom népévé, nem váltak Isten ellenségévé. Ezért fontos ebben az ismerős történetben az az üzenet, hogy „ott megkísérté őket Isten”. A pusztai vándorlás során Isten még a nehézségeket is arra használta föl, hogy az ő népe majd bemehessen az Ígéret földjére. A bajokat, nehézségeket távol tartotta tőlük és ezzel igazolta, hogy „mert én vagyok a te Urad, a te gyógyítód”.

Amikor a mi személyes vagy közösségi életünkről van szó – amikor betegek leszünk, vagy valami bajunk lesz – az nem ítélet, hanem minden esetben próba. Az Úrtól jövő kísértés. Ne felejtjük el, hogy az ige Jézusról is azt mondja, hogy amíg a földön élt és elhordozta a váltságmű minden terhét, betegségeinket viselte, fájdalmainkat hordozta. Tehát az Úr Jézus sem úgy élt itt a földön, mintha a mennyországban lenne és dicsőségben. Neki mindazt át kellett élnie, amit mi itt a földön, hozzánk hasonlóan mindenben megkísértetett. Amikor a kísértés ideje a pusztában volt, ő nem szomjazott, hanem éhezett, de Isten őt is megtartotta, a mennyei Atyába vetett bizalma, engedelmissége, hűsége a szava iránt tartotta őt.

Amikor az ige azt mondja, hogy mert én az Úr vagyok a te gyógyítód, akkor jusson eszünkbe az Úr Jézusnak minden olyan kifejezése, amikor azt mondta „én va-

gyok” és hozzá tett különböző jellemzőket. Amikor azt mondta, hogy „én vagyok az út”, akkor ezzel azt akarta kimondani, népének mindig van útja, mindig lesz jövője, mindig lesz, aki vezeti őket azon az úton, amin járniuk kell. „Én vagyok az igazság”: a legnagyobb igazságtalanságok között is tudhatom, hogy az Úr az igazság. „Én vagyok a Jó Pásztor”; és lehetne tovább sorolni. Itt az isteni kijelentés azt mondja: Én az Úr vagyok a te gyógyítód, ezért nem lesz rajtad betegség és baj. Tehát azt ígérte Isten, hogy megőrizz a bajtól, mi az egész Írás kijelentése miatt mondhatjuk, hogy van, amikor a bajban őriz meg. Pál apostolt is a betegségében, annak hordozásában tartotta meg, mert ez volt az Úrtól kapott próba.

Az 1Kor 10,13-ban mondja ki Isten ígéje, hogy amikor próba alatt vagyunk, kísértetünk, akkor Isten nem enged minket annál feljebb kísértetni, mint amit el tudunk hordozni. Tehát még amikor az Úr próbája, kísértése van rajtunk, az Isten hűségét hangsúlyozza az ige: „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok, de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek. Sőt a kísértéssel együtt a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.” A kimenekedést vagy úgy adja meg, hogy elveszi a kísértés helyzetét, megoldja a bajt, problémát, vagy úgy, hogy lelkiekben erősít meg annyira, hogy hűségesek maradjunk hozzá és követjük őt a pusztai vándorlás ránk vonatkozó időszakában, útján.

Személyes példaként szeretném elmondani, hogy amikor a Dániel ifjúsági csapattal voltunk közös héten, az utolsó előtti napon volt egy futballmérkőzésünk, és tudatosan feldobtam magam egy támadás során, majd egy jót esem, de eltört a bal könyököm. Ezen a reggel arról az ígéről prédikáltam, hogy „én az Úr vagyok a te gyógyítód”. Amikor azonban a kórházban röntgenezés közben próbálták kiegyenesíteni a könyökömet, ami hihetetlenül fáj, akkor azon gondolkodtam, hogy ez miért történt meg velem. Csak ezt követően jutott eszembe, amiről aznap reggeli áhítatomban a fiataloknak beszéltem. A baleset és az emlékezés között jó pár óra eltelt, és ez az emlékezés úgy jött elő, mintha nem is ezzel az ígéssel foglalkoztam volna az nap, mert annyira fáj a kezem, annyira nehéz és érthetetlen volt az a helyzet, de miután eszembe jutott, egy pillanat alatt minden megváltozott. Az Úr az én gyógyítóm, mert ő meggyógyított.

Pap László lelkész, akit rák betegségből vitt el az Úr (a bizonyágtétele kapható lesz CD-n is), elmondta, hogyan merített erőt Isten ígéből, mindabból amit a betegsége során átélt és hogyan kapott erőt betegtársai támogatására. Neki sem magától volt ereje.

Van amikor Isten mai népe lehet, hogy a bajt, betegséget, a hiányt tapasztalja, de az próba és az Úr csodat is tehet, hogy a hiány és nehézség, a szükséghelyzet közepette igazolja, hogy ő kicsoda.

Izrael népe a márai esemény után egy olyan időszakot élhetett meg, amikor mindenük megvolt, 12 forrás volt, 70 pálmafa, ahol tábort ütöttek. A 16. részből tudjuk, hogy innen is el kellett indulniuk tovább. Vannak oázisos élmények is, amikor minden van, lakás, munkahely, társ, betegségből gyógyulás, minden fizikai körülmény megoldódik, mert Istennek erre is van hatalma, mert Isten népe ezt élte át.

De amíg nincsen, talán lenne miért zúgolódni is, Isten ígéje azt mondja: inkább arra az Úrra tekintsünk, aki engedi, hogy próbába kerüljünk. A pusztai vándorlás hitet próbáló kísértései közepette, megtapasztalhatjuk, hogy kicsoda a mi Urunk. A történetben: én az Úr vagyok a te gyógyítód.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, mi azért magasztalunk és imádunk téged, hogy amikor elküldted az Úr Jézust, nem óvtad meg őt semmitől, ami a bűneset utáni világ sokféle próbája, kísértése és terhe. Sőt, kifejezetten azért küldted őt, hogy mindent elhordozzon helyettünk és érettünk. Köszönjük Atyánk, hogy ő tökéletesen engedelmes volt akaratomnak, a törvénynek. Köszönjük, hogy ő mindent elvégzett tökéletesen. Megvalljuk Urunk neked, hogy amikor nem tudunk bízni töretlen hittel, amikor a szavadban is kételkedünk, akkor a próbákban, kísértésekben könnyen el tudunk bukni. Bocsásd meg, kérünk, minden zúgolódásunkat. Köszönjük, hogy ez a történet is azért íratott le, hogy a te kegyelmedből mi is gyógyulhassunk a szó lelki értelmében.

Köszönjük Atyánk, hogy neked semmibe sem kerül csodát tenni, hiszen minden lehetséges neked. De köszönjük neked azt is, amikor nem a csodáidat mutatod a láthatók terén, hanem lelkiekben erősítesz és a veled való kapcsolatunkat erősíted meg. Arra kérünk Urunk, hogy mint közösség is merjük egymást erősíteni abban, hogy kicsoda vagy te a számunkra. Urunk, akik most vannak próba alatt, akiknek most van napi szüksége, hiánya, kérünk téged arra, elégítsd ki a hiányukat, de ez előtt a veled való kapcsolatukat erősítsd nekik is.

Imádkozunk a betegekért, a kórházban levőkért. Imádkozunk azokért, akik gyógyíthatatlan betegség terhét hordozzák és akiknek egyre rosszabb és nehezebb az állapotuk. Hisszük Urunk, hogy te akkor is az ő gyógyítójuk is vagy. Köszönjük Urunk, hogy te bármikor tudsz csodát tenni, ha ez a te akaratod. Imádkozunk Urunk azért, hogy tudjunk már a napi szükségjeink kielégítése előtt is bízni benned, szeretnénk rád tekinteni hittel, Urunk.

Imádkozunk most is népünkért és vezetőinkért, tartsd a mi vezetőinket Urunk alázatban és segítsd őket abban, hogy olyan törvények születhessenek, amik áldássá lesznek mindannyiunknak. Kérünk arra, hogy adj a mi népünknek hozzád térést; lelkiekben és erkölcsi kérdésekben is bárcsak a mi népünk te rád tekintene. Add, hogy hadd lehessünk mi hűséges példái annak az életnek, amit az Úr Jézus is megélt, a családban, a munkahelyen, ott ahol vagyunk. Köszönjük neked, hogy a te kegyelmed megtart minket minden próba közepette. Jézus Krisztusért.

Ámen.